

voicop rock

editie speciala

Revista de

fanii

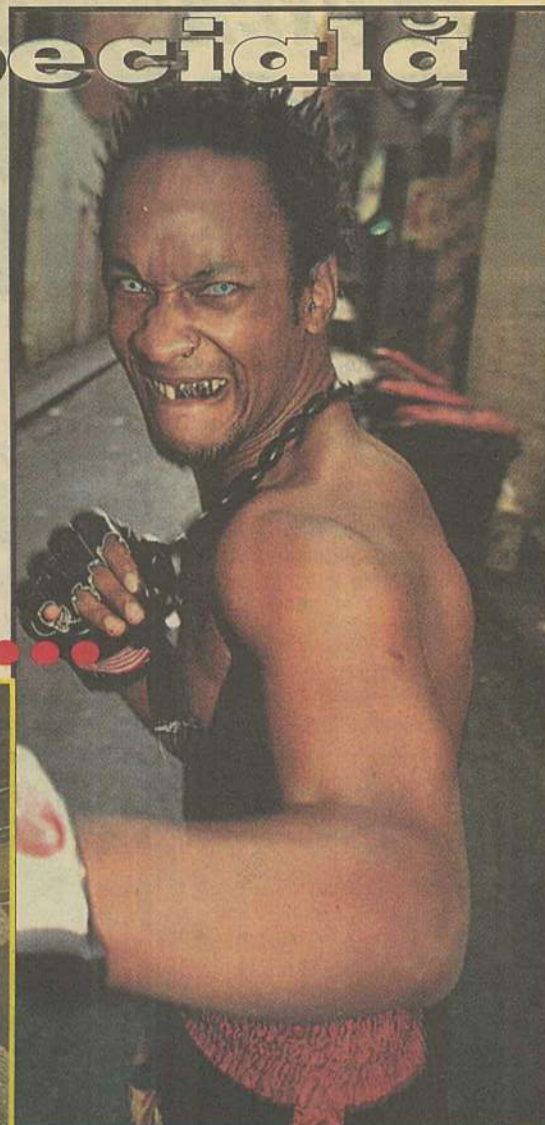
Anul V, nr. 4(82) / 1997, 8 pagini, 1000 lei

INTERNATIONAL

ASSOS

Music

VINO
CU
NOI...

rave new world

the prodigy

prodigy

Organizat și produs de IDEAS Inc. Sunet și lumini PROSYSTEM/VIDEOVISION

DIN NOU LA BUCUREȘTI
18 aprilie '97
22:30 h
 Sala Polivalentă
 București

ÎN MUSIK EXPRESS SOUNDS - iulie 1996

Au trecut șase ani de când Liam Howlett a descoperit, spre propria-i surprindere, că inovatoarele tonalități techno ale trupei sale reprezintă o garanție pentru urcarea rapidă în vârful clasamentelor pop. Când te gândești că, la început, nu susținea techno...

În 1988, când absolvise liceul, scena rave, aflată pe atunci în fierbere, îi era absolut indiferentă. Timp de opt ani, tatăl său i-a cumpărat tot felul de pian, până când profesorul de pian a realizat că motivul pentru care Liam nu învățase notele în această perioadă era nu calitatea nesatisfăcătoare a instrumentului, ci auzul său muzical de excepție, care-i permitea să reproducă fidel orice sunet, fără a cunoaște notele.

Când Liam și-a descoperit dragostea pentru Hip-Hop, a constatat că experiența muzicală de până atunci, cu trupa rap Cut To Kill, nu-i folosește la nimic pe noul drum. În Barn-Club din orașul său natal, Braintree, se afla un anumit D.J., Mr. C. (ulterior membru The Shamen), care alegea muzica rave atât de bine, încât, în interval de 6 luni, Liam a fost cuprins total de febra genului. Apoi l-a înlocuit pe Mr. C. la pupitrul de mixaj. În multe nopți, după ce se închidea clubul, mergea ca D.J. la diferite petreceri pe plaja din apropiere. Curând începe să înregistreze compoziții rave proprii în studioul amenajat acasă. Doi fani de la club, Keith Flint și Leeroy Thornhill, i se alătură, iar cu puțin timp înainte de lansarea EP-ului de debut, „What Evil Lurks” (martie 1991), componența se completează cu reggae — raper-ul MC Maxim Reality.

Cu țesătura lor melodică împletind breakbeat, Hip-Hop și acorduri armonioase de chitară, The Prodigy reușesc să-și transforme aproape fiecare piesă într-un hit. În interviul acordat revistei Musik Express Sounds, cei

patru inovatori techno povestesc despre ei și despre drumul pe care merg împreună.

Rep: Care este cea mai mare extravaganta pe care v-ați permis-o?

Maxim: Acest ceas din argint. M-a costat 1.500 de lire. Mi l-am dorit dintotdeauna. Eu nu sunt ca Liam și Keith: ei achiziționează obiecte exorbitante, pe care le abandonează peste două zile.

Leeroy: Extravaganța mea a fost mobila de dormitor, pe care am plătit câteva mii de lire.

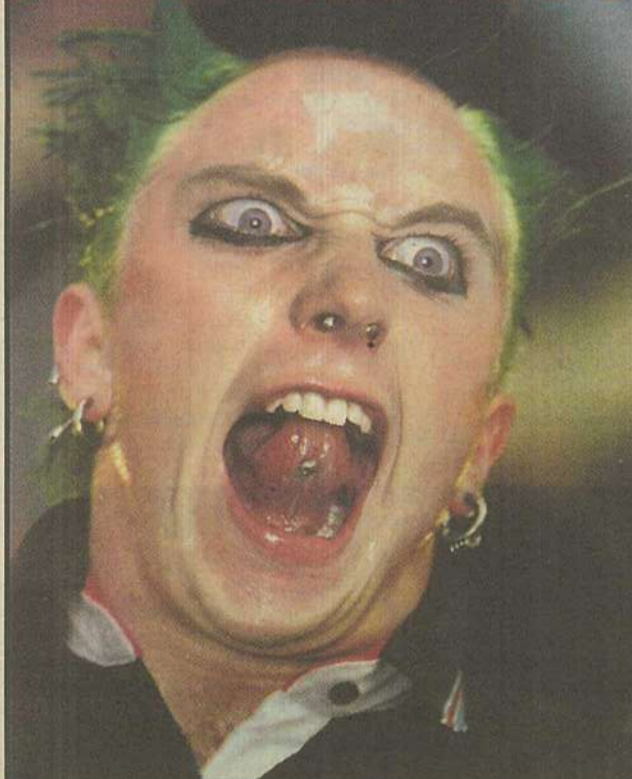
Liam: Aveam 14 ani. Mi-am economisit toți banii de buzunar și mi-am cumpărat o costumație Ninja — 50 de lire reprezintă o sumă pe atunci... mi-aș fi putut cumpăra o jumătate de bicicletă BMX cu banii aceia.

Keith: Motocicleta — dar nu vreau să vorbesc despre asta, pentru că oricum o fac mult prea des.

Keith Flint își schimbă ocupația mai des decât lenjeria, dar întotdeauna îi rămâne timp pentru activitatea sa constantă.

Leeroy Thornhill a fost electrician. Keith și Leeroy erau cunoscuți de toată lumea din Braintree, care frecventa scenele de dans. Entuziasmul și virtuozitatea cu care dansau acționau ca un magnet asupra celorlalți, astfel încât, imediat ce păseau pe ringul de dans, erau înconjuțați de numeroși molipsiți.

Într-o zi, Keith l-a rugat pe Liam să pună o casetă cu Tunes. D.J.-ul obișnuia să înregistreze o față a casetei cu piese ale unei

trupe, iar cealaltă față cu compoziții proprii. Leeroy și Keith au fost atât de încântați de piesele lui Liam, încât l-au întrebat dacă nu are nevoie în viitor de doi dansatori care să-l însoțească pe scenă. Ceea ce ei nu știau era că Howlett își trimisese înregistrările la diferite case de discuri — deja a doua la care își încercase norocul le oferă curând un contract de disc. Asta se întâmpla în octombrie 1990. E.P.-ul de debut, „What Evil Lurks”, se plasează pe locul 31 în clasamentele de dans britanice — va fi prima și ultima creație a lui

(continuare în pag. 8)

■ Traducere și adaptare M.G.

Concertul văzut de artiștii români

R.A.C.L.A.: „Sigur că ne impresionează venirea unei trupe ca Prodigy în România, mai ales că ei vor cânta pentru a doua oară la București. Înseamnă că le-a plăcut publicul românesc! Vom face tot posibilul să nu lipsim de la concert. Îl vom putea compara cu primul!”

BERTI BARBERA: „Îmi plac Prodigy pentru că sunt motivați și pentru că folosesc cu mult discernământ instrumentele electronice. Recunosc că mi-e puțin teamă de reacția publicului, care nu întotdeauna le-a interpretat corect mesajele... am ciudata impresie că cei de la Prodigy pot influența în mod subconștient publicul, prin schimbările de frecvență pe care le practică. Vreau să vin la concert, fiindcă sunt sigur că voi avea de ascultat și de învățat!”

MB & C: „N-o să lipsim în ruptul capului de la Prodigy. Ei sunt «tăticii» noștri, pe undeva! Nu e de ratat așa ceva și suntem absolut siguri că toți fanii MB & C vor fi în par la Polivalentă!”

SILVIA DUMITRESCU: „Probabil că Assos Music a pregătit din nou un show special, cum a fost și primul concert Prodigy la București. Nu mă îndoiesc că și de data aceasta calitatea prestației acestei trupe de Top 10 va fi excepțională. Sper să pot veni!”

ISTERIA: „Orice trupă de hip-hop, rave, tehno sau dance care se respectă și care crede că mai are ceva de învățat ar trebuie să vină la concertul Prodigy. Iar noi, care suntem abia la început, cu siguranță vom folosi acest prilej. Doar vin aici, în București!”

CINDY CAT: „N-avem noi aparatura, sculele și condițiile lor, așa că o să ne roadem unghiele de ciudă la concert. Dar chiar și-așa, ca să ne clătim ochii și urechile, o să venim!”

LOREDANA GROZA: „Nu mă miră că vin din nou la București! O fac, probabil, și din superstiție. Dacă nu mă-nșel, cu «Firestarter» au venit întâi la București... ai văzut ce nebunie a urmat!”

B.U.G. Mafia: „Abia așteptăm, normal, să vedem ce fac cu instrumentele alea electronice și cu computerele lor... și pe «față palidă», șocol spectatorilor!”

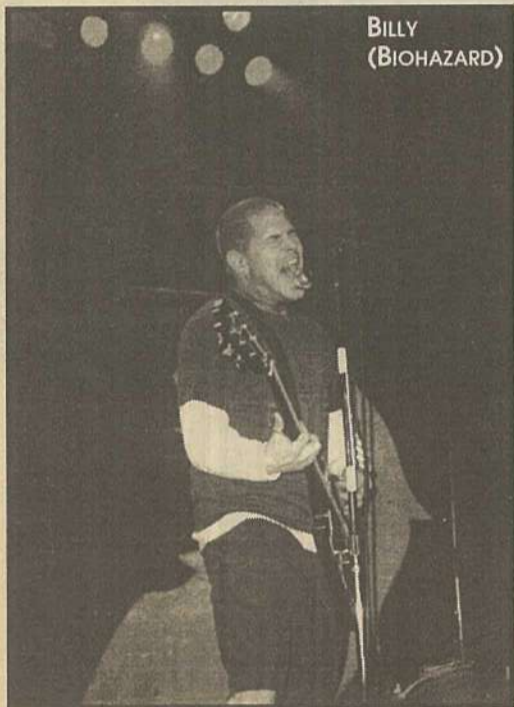
ZOIA ALECU & CRINA MARDARE: „Unde e de dansat, de strigat, de zbânțuit, trebuie să fim și noi! Încercăm să venim!”

Următorul număr, pe 13 mai!

În exclusivitate pentru voi BIOHAZARD IN BUDAPEST

Una dintre cele mai plăcute surprize ale începutului de an ne-a fost furnizată de **Olimp Boros**, prietenul și colaboratorul nostru din Tg. Mureș, personaj nelipsit de la mai toate evenimentele rock europene ale ultimilor ani. Veritabil profesionist al undelor hertziene (emisiunea „Chaos Metal Club”, realizată la Radio Uniplus-ul local, a depășit deja numărul 100), grafician de excepție (caricaturile sale cu grupuri celebre ale zonei metal sunt cunoscute și circulă în toată lumea, inclusiv

BILLY
(BIOHAZARD)

pe CD-urile și tricourile unor formații consacrate) și personaj implicat în business-ul muzical autohton (ca impresar al trupei TORNADO din Tg. Mureș), Olimp și-a luat încă o dată în serios rolul de redactor muzical și, înarmat cu toate cele necesare scrisului și fotografiatului, s-a instalat frumuseț în tren, deplasându-se (pe banii săi, bineînțeles, ca de atâtea ori) la Budapesta pentru a urmări live (dar și pentru a comenta pentru noi) cel mai important eveniment hardcore al anului din estul Europei: concertul formațiilor **BIOHAZARD** (Brooklyn/USA), **MY OWN VICTIM** (Kentucky/USA) și **WARPIGS** (Budapesta). Spectacolul, programat pe 9 martie în sala „Petőfi Csarnok” cu începere de la ora 19, a început cu recitalul **WARPIGS**, talentată formație a ultimului val, prezentă pe compilațiile „Demonstratio” (editate de Metal Hammer-ul ungar) și care își va lansa în curând primul album. După 30 de minute de „seattle sound”, au urcat pe scenă americanii **MY OWN VICTIM** care-au încălzit puternic sala cu amestecul lor de hardcore electrizant, punk și metal. Acest show de 45 de minute a fost urmat de o scurtă pauză, timp în care pe lateralele scenei au fost așezate două decoruri pictate cu imaginea leilor de pe „Mata Leao”. Ce a urmat, ne povestește Olimp cu lux de

amănunte. «În aplauzele mulțimii au intrat pe scenă Billy, Evan, Danny și Rob, cei patru regi ai hardcore-ului newyorkez. Puternicul lor program de aproape două ore a inclus atât piese de pe ultimul lor album, cât și mari hituri precum „How It Is”, „Tales From The Hard Side” și, desigur, „Punishment”. Cu excepția unui singur incident — în care Evan a întrerupt personal concertul pentru a-l admonesta pe unul dintre organizatori din cauza agresării unui fan căzut în spațiul „neutru” dintre scenă și mulțime — nu au mai existat probleme. Dimpotrivă, pe toată durata showului **BIOHAZARD**, managerul și tehnicianii grupului stăteau lângă boxe, ajutându-i pe fani să urce pe scenă. Inutil să menționez că aceștia erau lăsați să sară alături de componenți, să facă stage-diving sau să cânte în microfoanele

formației. Pe lângă prestația de excepție a noului chitarist Rob Echieverra (ex-HELMET, înlocuitorul lui Bobby Hamel) un alt moment reușit a fost cel în care, timp de două minute, Billy s-a adresat celor 3000 de spectatori într-o...maghiară relativ corectă. Recitalul acestei veritabile mașinării hardcore din „Brooklyn F. kin/New York” s-a terminat într-un entuziasm general. În timp ce presa, fanii și reprezentanții grupului se pregăteau să facă schimb de impresii și autografe, spectatorii erau invitați să-și procure tricourile promoționale ale turneului european, dar și T-Shirt-uri originale tip „basket-ball”, cu imagini **BIOHAZARD** și **MY OWN VICTIM**. N-ar fi exclus ca și spectatorii scenelor noastre să-și poată urmări live pe americani, ținând cont de dorința trupei „de a vizita în viitor și Țara lui Dracula”. Mulțumindu-i încă o dată lui Olimp Boros pentru relatere, caricatură, autografe și

Caricatură de OLIMP BOROS

fotografii, menționăm în final alte câteva date concertistice planificate la Budapesta în următoarele luni: după ce la finele lui martie s-a produs **DIO**, iar în aprilie **MANOWAR**, la 5 mai sunt așteptați **ICE-T**, pe 16 mai **JETHRO TULL**, la 6 iunie **KISS**, iar pe 24 din aceeași lună, **Neil Young**. Nici trupele majore din Ungaria nu vor lipsi de pe afiș: **TANKSPADA** vor evolua pe 3 mai, iar **BLACK OUT** pe 22 iunie.

■ Gabi Gomboș

Galele Metal Fan 1997 se apropie

În perioada 15-18 mai, se va desfășura în București ediția a IV-a a Galelor Metal Fan — festival-concurs 100% underground deschis tuturor formațiilor care se consideră reprezentate de vocabula „metal”.

Prima zi este destinată grupurilor care nu au la activ participări sau nu au obținut premii majore la alte manifestări similare. Pentru a intra în această primă etapă, se vor trimite: casetă demo, dosar de presă complet, două fotografii tip carte poștală și adresă de contact. Din cele 20 de formații admise, primele 4 se vor califica în faza superioară a festivalului, urmând să intre în competiție directă cu: **Hovercraft**, **Abi-**

gail, **Mentality**, **Cronos**, **Dies Irae**, **Neutron**, **Rising Shadow**, **God**, **New Age**, **Protest** (15 mai), respectiv **Tornado**, **Slammer**, **Legion**, **Implant Pentru Refuz**, **Overlord**, **Teuton**, **Rapt Jeans**, **Makrothumia**, **Dirty Shirt**, **Gothic**, **Grimegod** (16 mai). Participanții la etapa secundă beneficiază de cazare și masă, și (în funcție de participarea sponsorilor) de decontul (parțial sau total) al transportului. Se vor acorda trei premii și o mențiune pentru cel mai bun debut la categoriile metal „greu” (power/thrash/doom/death/black) și metal „modern” (hardcore/fusion/alternative/progressive) plus Marele Premiu Metal Fan '97.

Recitalurile vor fi susținute de: **Scalen/Scamp Heart Killers** (14 mai),

Negură Bunget/Korruptor/Taine/Interitus (15 mai), **The Words/Lazy Bones/Ura de După Ușă/ALTAR** (16 mai), **Nations Slum/Destroyer/Sub Semnul Crucii/TECTONIC** (17 mai), dar sunt așteptate și confirmările formațiilor **The Order** și **AXIDENT** (Chișinău).

Așteptăm înscrierile, participările de confirmare, eventuale propuneri de sponsorizare la telefoanele: (01) 655.28.22 (luni-vineri orele 8-12; 20-24, sâmbătă și duminică toată ziua), (01) 655.05.07 („Ferry”, aceleași ore), fax: (01) 613.63.18 (Fundatia Culturală Phoenix) sau O.P. 11-C.P. 42, sector 2, 72400, București, pentru Gabi Gomboș. Data limită de înscriere: 1 mai 1997.

CELELALTE CUVINTE caută „ISPITA”

Pe 3 aprilie dimineața, trupa **Celelalte Cuvinte** cobora din trenul de Oradea, gata obosită și ușor irascibilă. Nici Bucureștiul nu era mai calm, după o săptămână de ploale amarnică. Pentru **Celelalte Cuvinte**, au urmat trei zile infernale: drumuri multe, conferințe de presă, lansare, filmări, radio, concert, interviuri, aceleași și aceleași întrebări, mici isterii de-o parte și de alta, nervi...

În aceste condiții, am crezut că-l mai bine să renunț la clasiica formulă de interviu, cu toată trupa strânsă în jurul reportofonului. Am recurs la metoda „discuții amicale”. Cel mai cooperant (paradoxal, pentru cel care-l cunosc!) a fost Marcel Breazu, basistul grupului, iar cel mai refractar, solistul Călin Pop. Toate câte le veți citi mai jos sunt, așadar, doar frânturi de discuții purtate la telefon, la bar, la o țigară... Fragmente ce sunt, totuși, grațioase. Zic eu...

1. ISPITA

A: Cum e cu „ispita”?
Marcel: Of, mi-aș fi dorit ca publicul să descopere de unul singur cum e... Cum să fie? E un material ce conține 10 piese, fiecare dintre ele descriind câte o ispita. Toate sunt niște alternative, niște tentații, niște ispite pe care fiecare dintre noi le simte dându-i târcoale.

Călin: Pot să mai adaug ceva, sau trebuie să spunem toți „Bine, Marcel”? E un album nou, din punctul de vedere al soundului. Nu seamănă cu nici unul dintre albumele noastre anterioare. Iarăși nu seamănă.

Marcel: Așa este. E un album total diferit de celelalte, nu poate fi, deci, clasificat. De fapt, nouă nici nu ne prea place să fim clasificați. Când cu „Se lasă rău”, toată lumea a zis că suntem thrash, drept pentru care am fost invitați la tot felul de manifestări de gen. Așa că, să nu ne întrebăm în ce stil e „Ispita”. E muzică!

Tiberiu: (clape) Pe mine m-a inspirat teribil de mult chiar cuvântul ispita. M-a făcut să-mi treacă prin cap toate stările prin

care poate trece un individ maltrat de tentații. Am încercat să sugerez fiecare dintre aceste stări în cadrul fiecărei piese pe care am interpretat-o pe acest album.

Leo (tobe): Și pentru mine a fost ceva deosebit, cel puțin din punctul de vedere al instrumentului la care cânt. E mai liniștit, să zicem.

A: Piesa titulară a acestui album vorbește despre una dintre cele mai puternice ispite, terburile. Rând pe rând, în album sunt descrise toate ispitele. Piesele au la baza experiențe personale?

Marcel: De ce nu?

Călin: Da.

A: Da, adică din experiența personală?

Călin: Da, adică de ce nu?

A: Îi îndemnați să cedeze ispitelor?

Călin: Noi nu îndemnăm pe nimeni să facă nimic. Fiecare alege. Noi doar...

Marcel: ... am făcut o enumerare, o constatare, o descriere a tuturor ispitelor.

A: Cea mai dragă piesă de pe album?

Marcel: Toate ne sunt dragi. Dar poate că cea mai profundă este „Pasărea de plumb”.

Călin: Mie mi se pare că una dintre cele mai reprezentative piese este „Boala de gânduri”. E reprezentativă pentru toată lumea, de fapt. Voi puteți spune că nu suferiți de boala gândurilor?

2. PESIMISMUL

La conferința de presă, grupul **Celelalte Cuvinte** a fost taxat drept pesimist, din cauza albumelor „Se lasă rău” și „Armagedon”. Și „Ispita” suferă, se pare, de aceeași boală. De ce atâtea tristețe?

Călin: Așa suntem noi. Dacă așa am simțit... Voi vă simțiți veseli?

Tiberiu: Mai bine zis, avem vreun motiv să fim veseli?

Marcel: Și poate că așa ne simțim noi bine să fim. Sunt atâtea care-s veseli... De ce să ajungem în situația în care să ni se spună că i-am copiat pe alții, din acest punct de vedere?

Călin: S-a zis că pe primele „Cuvinte” eram ceva mai... luminoși. Eu nu cred asta. Și acolo era un „Suflet nefericit”...

3. CONTRACTUL

Ovidiu: Am ajuns în august la București, cu două priorități. Una era organizarea unui concert aniversar cu **Celelalte Cuvinte**. A doua era găsirea unui producător muzical. M-am dus la **Zone Records**, la **Dorian Ciubuc** care, de altfel, ne cunoștea de multă vreme. Am discutat, dânsul s-a arătat interesat de noi și mi-a dat un contract, pe care l-am dus la Oradea...

Călin: Acolo l-am discutat cu toții, l-am analizat. Ni s-a părut că **Zone** era singura casă de discuri capabilă să promoveze o trupă în stil occidental. Ne-a tentat ideea de a apărea într-un catalog rock Polygram România. Pe urmă, am văzut și promoția care li s-a făcut celorlalte două

trupe care au lansat cu **Zone Records** înaintea noastră... Așadar, n-am deschis noi suita, am avut timp să ne gândim.

Marcel: Materialul l-am înregistrat acasă, la Oradea, chiar în sala noastră de repetiții, grație lui Alex „Boița” Perin, care ne-a împrumutat studioul său mobil, **Red Moon Records** din Köln. Noi l-am înregistrat, iar în ultima fază a contribuit și Alex, cu ajutorul căruia am finisat materialul și l-am adus la forma finală.

A: Contractul cu **Zone** vă obligă să scoateți câte un album în fiecare an, aproape. De la ultima voastră lansare (cu „Armagedon”, în 1994) au trecut aproape trei ani. Nu va va fi greu să duceți la îndeplinire această condiție a contractului?

Călin: Nu!

Marcel: Noi lucrăm tot timpul, așa că avem foarte multe idei. Au rămas multe pe dinafara acestui material...

Călin: Da, așteaptă, stau pe tușă.

A: Dar vor mai fi actuale aceste idei peste 16 luni, când va trebui să scoateți un nou album?

Călin: Noi credem că da. Felul în care le „ambaleză” muzical contează.

4. O TRUPĂ DE... ATIPICI

A: Refuzați să cântați unplugged... refuzați să reluați în concerte vechile hituri, după care toată lumea tânjește. De ce?

Călin: Uite așa suntem noi, atipici. Nu ne place să facem ceea ce face toată lumea. În ceea ce privește unplugged-ul, am avut și noi o perioadă în care cântam cu chitarele reci, dar asta a fost acum 15 ani. Acum ni se pare că am depășit acea fază și nu mai vrem să ne repetăm. Uite, și albumul acesta. Nu seamănă cu nici unul din trecut. Și nici piesele nu seamănă una cu alta. Așa suntem noi...

Marcel: Da, am vrut ca acest album să fie așa pentru că eu știu cum e să te duci acasă și să-ți pui un disc, iar după trei piese să te plictisești. N-am vrut să fie nimic de umplutură.

A: Înțeleg, dar vă propuneți să fiți atipici sau chiar așa sunteți voi? E naturală această stare?

Marcel: Desigur. Uite, apropo de hituri... dacă noi am cânta într-un concert materialul „Ispita”, care începe cu o piesă precum „Fără stăpân” și sfârșește cu una ca „Rândul tău”, în care se vorbește despre însingurare, e clar că aceasta trebuie să fie ultima piesă din concert, piesa de final. Nu s-ar mai „lipi” nimic după ea. Cei care vor asculta albumul vor înțelege asta.

5. FINAL

Călin: De album, de concert, de interviu...

Marcel: „Rândul tău” încă n-a venit!

■ Ana Călin

vox pop rock în Jurnalul de Vrancea - Diplomatic TV

Săptămânal, cititorii acestui cotidian vor beneficia de forma scurtă a revistei noastre, cu accent pe evenimentele interne. Cu atât mai importantă este propunerea colegilor din Focșani cu cât revista nu se găsește deloc în acea zonă a țării. Le mulțumim și sperăm într-o colaborare de durată. Și poate repetăm gestul și cu alte publicații locale?!

DAVE GAHAN

Roton nu cedează

- Roton Dance Hits Vol. 8 conține printre altele și celebrul hit „Don't Cry For Me Argentina”. Culegerea s-a lansat în urmă cu două săptămâni.
- Trupa hip-hop ROOL LK de la Iași revine pe piață cu caseta „LK Concept”.

Rool LK

- Albumul „Ultra” al trupei **Depêche Mode** încununează acest buchet de casete. Să mai precizăm că produsele Roton pleacă de la firmă cu prețul de **8000 lei**. Cum ajung ele pe rafturile magazinelor este treaba celor care le vând.
- Noul album **Erasure**, „Cowboy”, se află în plină promoție în Europa. Caseta editată de Mute Records va fi la îndemâna oricui, grație firmei Roton.
- **Nick Cave And The Bad Seeds** cu „The Boatman's Call” este un alt material care pe melomanii serioși îi va interesa cu siguranță. Roton este reprezentant exclusiv pentru România al lui Nick Cave.

CRONICĂ DE DISC

ULTRA DEPECHE MODE

Mute/Intercord

Timp de patru ani, nu s-a mai auzit nimic despre ei, exceptând știrile catastrofice: Dave Gahan cade dintr-un exces de droguri în altul, Martin Gore suferă tulburări psihice, după 13 ani de colaborare Alan Wilder părăsește dezgustat trupa... După succesul uriaș de la începutul anilor '90, Depêche Mode suferă o adevărată implozie, destrămarea definitivă rămânând o chestiune de timp. Pe acest fundal apare acum, dintr-o dată, „Ultra”, al 12-lea album

din 1981 încoace. Gahan este iar „curat” și, împreună cu Andy Fletcher și Gore, vorbește despre „o revenire pe care n-ar fi scontat nimeni”. Perioada cea mai sumbră din istoria formației a lăsat urme adânci și pe „Ultra”: muzica este apăsătoare, misterioasă și meditativă. Atmosfera reflectă, pe de-o parte, rădăcini din muzica de sintetizator, iar pe de altă parte, predilecția trupei pentru instrumente fără tastaturi și structuri pop atipice,

constituindu-se într-o continuare a stilului de pe albumul anterior.

Unele piese aduc binecunoscutul sound Depêche Mode, altele, experimente muzicale pe computer, dar cele mai multe împletesc muzica de sintetizator cu melodii science-fiction romantice și acorduri pătrunzătoare de chitară.

Ceea ce atrage atenția este că Depêche Mode nu apelează deloc la techno — nici nu le-ar fi făcut bine.

La realizarea noului album au fost sprijiniți de muzicieni de marcă: Jaki Liebezeit (fost baterist la Can) și Doug Wimbish (bas, printre altele la Little Axe).

Mesaj către abonați!

Acest număr încheie primul ciclu achitat de voi. Ne-am gospodărit astfel încât să ne ajungă cei 5.000 lei pentru plicuri, timbre, expediție. Ați observat desigur că prețul revistei a rămas la 1.000 lei (egal cu al unui cotidian de mare tiraj). Pentru următoarea perioadă (mai-iunie-iulie) vă solicităm un avans de 8000 lei. Este important ca banii să sosească prin mandat poștal până pe 5 mai! Adresa pe care o puteți folosi: **ANDREI PARTOȘ**, str. Știrbei Vodă 162, bl. 22A, sc. A, ap. 20, sector 1 București, cod 77104.

Vă rugăm să vă treceți numele și adresa exactă cu **LITERE DE TIPAR!**

VRETI UN BAN DE BUZUNAR?

Elevii și studenții care doresc să câștige 15.000 lei cu un efort minim, pot prelua spre vânzare câte 50 de exemplare ale revistei „VOX POP ROCK” de la sediul redacției. Condiții, pentru această colaborare: 1. Un act de identitate; 2. O sumă cuprinsă între 15-30.000 lei garanție (care se returnează în cazul nefericit în care exemplarele preluate nu s-au

vândut); 3. Cei care vor dori 100 de exemplare și le vor „rezolva” vor primi 35.000 lei în clipa în care vor preda suma încasată (100.000). Garanția minimă în acest caz va fi de 40.000 lei.

Vă așteptăm de luni până joi între orele 10,00 și 16,00!

În cazul modificării prețului revistei, procentele rămân aceleași, doar câștigul vostru va crește!

Focșănenii nu au avut parte de Șuie Paparude

Marți, Șuie Paparude s-au aflat în Focșani, unde urmau să susțină un concert în Discoteca Sweet Dreams. Fiindcă nu a avut câți spectatori ar fi dorit, patronul discotecii a refuzat să-i plătească pe băieții de la Șuie Paparude, care s-au văzut nevoiți să se întoarcă în București fără bani și fără să susțină concertul. Au avut însă timp să ne declare că în Focșani urmau să cânte piese în premieră națională, piese care se află pe viitorul album „Împreună”. Mihai Dobre (voce) ne-a declarat că, începând cu luna mai, Șuie Paparude vor începe turneul de promovare a albumului, în țară, sub egida **Camel Planet**. El a recunoscut că trupa nu s-a decis încă cu cine va semna contractul pentru noul album: **Zone Records**, **Electrecord** sau **East & Art?**

Victor Gurescu

Rubrici amânate

Să nu credeți că le-am uitat, dar evenimentul pentru care am apărut acum ne-a determinat să ne grăbim și să alocăm mai mult spațiu momentului. „Răspundem dacă suntem în stare”, „Help!”, „Top 7 Nonconformist”, „Actual din rockul nostru”, „Play”, „Cronicle de disc”, precum și „TOP 30 V.P.R.” vor fi în numărul 5 al revistei. Despre numărul 6 nu ne permitem să amintim până când suportul financiar pe care-l așteptăm nu sosește.

Primum de la Timișoara

Emil Biebel (Rocka-Rolla) ne informează că în orașul de pe Bega s-a născut o nouă „casă de discuri”, **VOX STAR and STUDIO B**, care intenționează să-și dezvolte un catalog cu trupe rock din Timișoara, dar și din toată țara. Firma dispune de un studio complet digitalizat și de o echipă condusă de Sorin Bârca. Primul album editat va fi „Permis Port Sinucidere” al grupului **Implant Pentru Refuz**. Lansarea va avea loc în luna mai. Urmează **Quo Vadis**. Pentru informații suplimentare vă puteți adresa la **ROCKA-ROLLA**, str. Eugeniu de Savoya nr. 10, Timișoara 1900, telefon 056/13.82.05.

Succes noului proiect și sperăm să fim informați asupra unei activități foarte intense!

Execută fotografiile publicitare și poze pentru press-book. Artiști din orice domeniu, nu ezitați să sunați la 210.75.02!

Adresa: Șoseaua Ștefan cel Mare nr.10, sector 2, București

JOLT KERESTELY are un CD de autor

Pe 3 aprilie, la „Muzica”, în prezența admiratorilor, prietenilor și invitaților, compozitorul a lansat caseta și CD-ul „Tăcutele iubiri”, pe care figurează o serie de mari succese ale genului cum ar fi Însingurare — **Mirabela Dauer**,

Tu ești raza mea de soare — **Corina Chiriac**, Lumea de dragoste — **Angela Similea**, Tăcutele iubiri — **Eva Kiss**, Ce poate fi mai trist — **Mihaela Runceanu** și **Copacul — Aurelian Andreescu**. O culegere ideală pentru

nostalgici, dar și pentru tinerii care au ocazia să asculte mari voci dispărute și cântece nemuritoare. Cum firma producătoare nu ne-a furnizat nici data lansării, ne mulțumim cu acest semn furnizat de colaboratorul nostru **Gheorghe Stan**.

Editor: The Third Multimedia Consultants
Cont: 40730781 B.A.S.A. — S.M.B.
Adresa redacției (pentru mandate poștale):
Andrei Partoș, str. Știrbei Vodă 162, bl. 22A,

sc. A, ap. 20, sector 1 București, cod 77104
Tel.-fax: 637.35.45 (luni — vineri, între orele
10.30-16.30) Pentru corespondență: C. P.
307, O. P. 22, sector 1, București, cod 77100

Director: Andrei Partoș
Colectiv redacțional: Gabi Gomboș, M. V.
Pop, Manuela Boatcă, Raluca Brașoveanu
Fotoreporter: Antonio Ciocarek

Corectură: Laurențiu-Eugen Baciu
Machetare și concepție grafică: Alexandru Gall
Tehnoredactare computerizată:
S.C. MORETTI & GALL S.R.L.

TIPOGRAFIA CICERO
ABONAMENTELE SE FAC EXCLUSIV LA REDACȚIE!

7 ore de dans

a intrat în scenă prima trupă a seriei: **Isteria**. O trupă de adolescenți al cărei stil este, după declarațiile membrilor săi, cel numit „erotic jungle”. Deși foarte tineri, cei de la Isteria n-au fost deloc intimidați de Polivalenta plină. Au cântat, au dansat și, deși cele două fete au avut câteva probleme de sincronizare în mișcări, au reușit să încălzească publicul. Ultima lor piesă, „Benga”, pusă la cale împreună cu un băiat din echipa Radio Contact, i-a electrizat pe cei prezenți. După recital, **Mihai Ogașanu** (Isteria) era de părere că „a fost destul de bine. Am fost grupul de sacrificiu, cum se spune, grupul menit să-i facă pe cei veniți de-afară să-și intre în ritm. Este primul nostru concert de o asemenea amploare și cred că publicul a fost destul de primitor.” ● A urmat în program grupul For One Nation care, cu această ocazie, și-a schimbat numele în **Fan Noise**. „Schimbarea numelui se datorează plecării unuia dintre membrii grupului”, au declarat Maria Radu și Romeo Vanica. „Abia am lansat albumul **It's Time For A Change** sub numele For One Nation, dar asta nu ne deranjează, câtuși de puțin. Cei care ne plac, ne vor placea și așa.” Și, într-adevăr, vocea Mariei Radu i-a încântat pe cei prezenți. După ce a colaborat cu Timpuri Noi, cu Mircea Tiberian și cu Adi Manolovici Group, Maria a ales, în cele din urmă, calea techno. De ce? „E la modă și îmi place!” Și publicului i-au plăcut piesele prezentate de Fan Noise, asezonate cu ritmurile etno ale viorii. Gala Radio Contact începuse să prindă ritmul și culoarea unei petreceri adevărate. ● Și mai multă culoare a adus galei prezența în recital a grupului **Ateka Master Beat**. Ritmuri tropicale au invadat sala. Cu accentul său haios și mișcările de scamator, André Ateka a fost primul invitat al seriei care a reușit să

comunique la cota maximă cu publicul. Toată lumea a cântat cu el „Banana”, „M-a făcut mama oltean” și „Oci ciornaia”. Ba, la sfârșitul recitalului, cei din sală, foarte animați, au cântat împreună cu Ateka chiar și „La mulți ani, Radio Contact!”. Ulterior, când echipa Radio Contact a urcat pe scenă, parcă nu s-a mai cântat cântecelel aniversar cu atâta entuziasm... „Mă declar extrem de mulțumit de acest recital. I-am ridicat în picioare, ai văzut?”, a declarat cu o mândrie justificată simpaticul André

BRĂȘOV
SIBIU
CLUJ
TIMIȘOARA
CRAIOVA
PITEȘTI
ALEXANDRIA
CONSTANȚA
GALATI
BUCUREȘTI

CRAIOVA BEER Music Tour
NICU ALIFANTIS & Zan
 Invitat **Harry Coradini**

Sâmbătă, 29 martie, la Sala Polivalentă din Capitală, **Radio Contact** și-a aniversat cei 7 ani de existență. „7 ani de succes”, printr-o gală prezentată de **Camel Planet**. Publicul tânăr a răspuns cu mare entuziasm inițiativei lansate de Radio Contact, atât datorită numelor de pe afiș, cât și grație

recitalului Tony Di Bart. ● La înălțime au fost în schimb cei de la **Touch Of Joy**. „You've Got To Try”, „Together Forever” și „You're My Baby” i-au pus pe jar pe bucureșteni. Cu o dinamică scenică excelentă, cei de la Touch Of Joy au reușit să-i facă să se miște și pe cei mai leneși dintre spectatori. Dansul s-a prelungit până în zori, în compania belgienilor de la **The Unity Mixers**, cunoscuți publicului bucureștean de la Gala Radio Contact din '96...pe care am urmărit-o doar la televizor, dar care, cred, a fost depășită de aceasta. Și dacă merge din bine în mai bine, noi nu avem altceva de făcut decât a-i felicita pe cei de la Radio Contact. Și a le ura s-o țină tot așa cel puțin până la majorat!

încât cei din sală au fost de-a dreptul năucii. La fel de grăbită a fost și cu reporterul: „Mi-a părut bine că am concertat la București, publicul a fost excelent, iar băieții, o dulcețată!”, a declarat Pearl, în timp ce se zorea spre cabină. ● La ora intrării lui **Tony Di Bart** în scenă, începea transmisia concertului la TVR. „You're on TV, so clap your hands!”, a îndemnat solistul. Ar mai fi vrut el să spună vreo două vorbe, dar i-a fost „tăiat” microfonul. A făcut play-back pe „The Real Thing” și „Turn Your Love Around”, fără să reușească să-i aprindă prea tare pe cei din sală. Desigur, tineretul, dornic de distracție, a dansat și a cântat, dar s-a arătat destul de dezamăgit de lipsa veridicității mini-

recitalului Tony Di Bart. ● La înălțime au fost în schimb cei de la **Touch Of Joy**. „You've Got To Try”, „Together Forever” și „You're My Baby” i-au pus pe jar pe bucureșteni. Cu o dinamică scenică excelentă, cei de la Touch Of Joy au reușit să-i facă să se miște și pe cei mai leneși dintre spectatori. Dansul s-a prelungit până în zori, în compania belgienilor de la **The Unity Mixers**, cunoscuți publicului bucureștean de la Gala Radio Contact din '96...pe care am urmărit-o doar la televizor, dar care, cred, a fost depășită de aceasta. Și dacă merge din bine în mai bine, noi nu avem altceva de făcut decât a-i felicita pe cei de la Radio Contact. Și a le ura s-o țină tot așa cel puțin până la majorat!

■ Ana Călin

Ateka. Într-adevăr, cred că recitalul acestuia a fost unul dintre cele mai reușite din acea seară. ● Au urmat grupul de la **Cindy Cat**, care a transportat publicul „La Sovata”, și cei trei de la **MB&C** cu hitul lor de bază, „Viața ta”. Pe cei de la **MB&C**, fanii rapului din București îi cunosc destul de bine, dovadă fiind faptul că s-a cântat pe tot parcursul mini-recitalului lor. Motto-ul orgolios al trupei („Ascultă mesajul și apoi critică. Dacă ai ce...”) nu e lipsit de teame. Cei trei componenți ai grupului (doi băieți și o fată) au talent real. Ei își compun cu mare atenție muzica și cu mare greutate versurile. „Asta fiindcă am vrut neapărat să cântăm în limba română, căci nouă ni se

pare că sună bine și că așa e normal.” Marian Bogdan, Roxana și Sorin Ionuț au luat decizia curajoasă de a trăi din muzică. Urmează ca, în curând, să lanseze un album, sub egida **TILT & Partners**. Fani **MB&C**, pregătiți-vă! ● În desfășurarea Galei Radio Contact am ajuns și la categoria grea. Care s-a dovedit a nu fi chiar atât de grea, până la urmă. **Pearl** a cântat cu negativ „I'm Every Woman”, un potpuriu Madonna și hitul ei consacrat „Go Higher”, în varianta special realizată pentru Radio Contact: „Radio Contact go higher and higher/ Radio Contact's a wave in the air”. A dispărut așa repede,

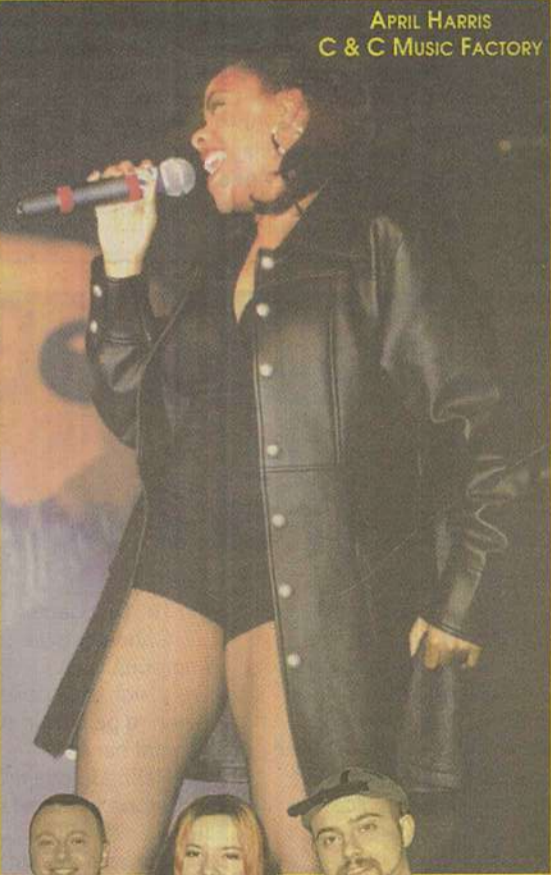
promoției intense de care s-a bucurat acest eveniment. Prețul biletului (17.500 lei) și vremea urâtă de afară nu i-au inhibat câtuși de puțin pe cei ce-și doreau o distracție pe cinste în week-end. Așa că, cine zice că nu se poate, ăla e! La ora 22, Polivalenta era plină de...dansatori. ● M-a surprins puțin prezența în număr mic a ziaristilor bucureșteni. Doar pentru câțiva fotoreporteri, vreo doi redactori și o televiziune (în afară de TVR, care a transmis gala aproape simultan) a prezentat intens manifestarea de la Polivalentă. Chiar și-n aceste condiții, mi-a fost extrem de greu să vorbesc cu invitații seriei. Legătura reporterului dornic de interviuri cu artiștii era asigurată de o singură persoană, care făcea nenumărate

Întâlnire de taină cu C & C Music Factory

Orchestra Directia V condusă de **Marian Ionescu**, **Suie Paparude**, **Class** și invitații **C & C Music Factory**. Prin amabilitatea domnului **Vali Mareș** de la Video Music Production, echipa de juniori a **V.P.R. (Raluca Mihail și Antonio Cioarek)** a asistat la înregistrarea show-ului TV. Raluca a stat de vorbă cu Frederick Williams. Din motive de spațiu, am ales doar câteva idei.

Pe 29 martie, după amiaza, la TVR într-un studio mai mare, a avut loc un spectacol la care, deși s-au dat invitații gratuite, n-au fost prea mulți participanți (aproximativ 150): **Loredana Groza și**

▲ Trupa este obișnuită să apară în fața unui public mai numeros și speră să revină în România peste cel mult un an. Inițial s-a zvonit că programul va fi susținut la **Vox Maris**. Frederick ar dori să ajungă și acolo într-o bună zi. ▲ Producția muzicală rămâne în atenția celor de la **C & C** (chiar dacă nu sunt cei menționați în dicționar). Lucrează cu un grup considerat foarte bun, **Black Nights**, dar și pentru alții, mai puțin cunoscuți. ▲ Un album propriu va fi gata abia la finele acestui an. ▲ Partenera lui Frederick se numește **April Harris**, iar dansatorii au fost **Sean Hayte și Djuab Dinzey**. ▲ Păcat că nu s-a găsit soluția financiară pentru a-i avea pe scena Polivalentei alături de ceilalți oaspeți ai Galei Radio Contact. Dar nebănuite sunt căile show-biz-ului românesc...

curse între culise și scenă. Aceasta era, de asemenea, și singura persoană cu ajutorul căreia puteam trece de body-guard, fiindcă nu aveam ecuson...și nu-l aveam, fiindcă nu mi-l dăduse nimeni! Am reușit totuși să iau câteva declarații, mai degrabă datorită norocului meu proverbial decât amabilității gazdelor, care nu păreau deloc interesate de post-croniclele galei. ● Așadar, în timp ce fetele galbene de la Camel și băieții drăguți de la Whigley ne împărțeau de toate,

Pentru noii noștri prieteni
INTERVIUL PUBLICAT ÎN
VPR 1/96

Liam Howlett, Leeroy Thornhill, Keith Palmer și MC Maxim, cu toată înfățișarea lor exotică — pentru noi, dar atât de perfect englezească —, s-au dovedit extrem de comunicativi și de simpatici, astfel încât, deși venisem pregătiți pentru o conferință obișnuită, la care nu apuci să pui mai mult de două-trei întrebări, am obținut chiar un mic interviu.

Rep.: Muzica voastră a fost numită de către reporterii ba electric pop, ba hard dance, rave, techno, rock'n'roll, hip-hop. Voi cum ați denumit-o și din ce categorii v-ar plăcea să faceți parte?

Liam: Nu i-aș spune pop, pentru că muzica pop este rock'n'roll-ul anilor '90. Și nici rock'n'roll nu este — ca să cânti rock'n'roll, nu ai nevoie neapărat de o chitară, rockul îl simți, îl gândești. Eu i-aș spune mai degrabă hard dance. Și sigur că la asta se adaugă și un pic de jungle, un pic de hip-hop, toate influențele astea din afară, chestiile actuale. Când începi ca trupă de oameni foarte tineri, ai tot felul de perspective, stilul și se poate schimba enorm de-a lungul timpului.

Rep.: Deci, în principiu, sunteți de acord că muzica voastră poate fi orice, în afară de pop?

MC Maxim: Și de country & western!

Liam: Pe asta ne-am și bazat când am creat Prodigy, pe acest amestec de stiluri diferite. Eu am început cu hip-hop și reggae, dar dacă îți dai seama că toate genurile de muzică se pot contopi perfect într-unul singur, îți poți forma un stil personal, creativ și inimitabil, și exact asta am făcut noi cu Prodigy.

Rep.: Ați declarat în repetate rânduri că spectacolul live este mult mai important pentru voi decât munca în studio și că ceea ce se întâmplă pe scenă este partea voastră cea mai bună. Ce credeți că aveți de oferit în plus, pe scenă, față de alte trupe rave sau de hard dance?

Liam: Dacă vrem să continuăm să existăm încă multă vreme

de-acum încolo, noi trebuie să cântăm live. Să-ți dau un exemplu: „No Good (Start The Dance)”. Am cântat piesa asta în fața a mii de oameni, o cântăm de un an și jumătate și încă place. Avantajele de a fi mereu în turnee încep de la faptul că nu poți să compui piese noi decât tot între două concerte, și atunci publicul tău face cunoștință cu piesele noi încă înainte de a le scoate tu pe disc. Noi compunem din mers, sub influența a tot ce ni se întâmplă de-a lungul unui turnee, și asta se simte în show-urile noastre. Impactul vizual e foarte important. E absolut esențial ca, atunci când cumperi un album de hard dance, să-l poți asocia cu ceea ce ai văzut pe scenă, cu imaginea dansatorilor.

Keith: Când am fost în Japonia, ne-am dus într-o seară la un club unde trebuia să aibă loc un spectacol rap cu artiști japonezi. Eu unul nu știu nici un cuvânt în japoneză și desigur că n-am înțeles nimic din tot ce au cântat, ar fi putut să spună orice acolo. În schimb, am înțeles că puneau suflet în ceea ce spuneau și că nu se aflau pe scena aia doar ca să câștige niște bani sau pentru că așa scria în contract. Același lucru se întâmplă și cu The Prodigy — noi reprezentăm ceva palpabil, live...

Rep.: Deci nu e o muzică de ascultat acasă, în fotoliu, adevăratul impact se produce de pe scenă...

Leeroy: Da, dacă vrei, deși sunt și piese, mai ales pe ultimul album, care merg ascultate și acasă.

Keith: Dar și-acasă dacă le-ascuți, conțea foarte mult să-ți aduci aminte ce figuri executa Maxim pe scenă, ce făcea Leeroy, cum prelua Liam partea vocală... toate astea împreună alcătuiesc o imagine care te stimulează, te provoacă și, de fapt, noi asta încercăm să creăm — să fim persoane tangibile, accesibile, să demonstrăm că vrem să facem un entertainment de calitate și că publicul pentru care cântăm se află pe primul loc pentru noi.

Rep.: Chiar voiam să ajungem și aici. Credeți că vă adresați unor anumite grupe de vârstă? Întreb asta, pentru că revista „Melody Maker” a scris la un moment dat că ați fi „o trupă care vinde milioane de discuri puștanilor de la 13 ani în sus”.

Leeroy (irritat): Când au scris asta?

Rep.: Pe 4 martie.
Leeroy: Bine, bine, dar în ce an? Anul ăsta?!

Rep.: Da, în '95. Deci până unde credeți că se ajunge „în sus”, pornind de la 13 ani?

Leeroy: Nu e deloc așa, noi nu cântăm pentru puștime. Noi facem o muzică underground, care nu e pentru copii. Sigur că nu poți opri lumea să vină la concerte sau să-ți

cumpere discurile, dar noi nu celor de 13 ani ne adresăm.

Liam: Da! nici n-are nimic de-a face cu vârstă. Dacă recunoști muzica bună atunci când o ascuți, poți să ai și mai puțin de 13 ani, nu-i o problemă.

Keith: Ba e și chestie de vârstă, pentru că dacă te gândești acum ce-ți plăcea ție la 13 ani, ai să vezi că lucrurile s-au schimbat mult. În plus, eu nu mă urc pe scenă ca să încep lumea să tipe sau ca fetele să arunce cu chiloței în mine, pentru că așa nu-mi pot face meseria. Noi ne aflăm acolo pentru a crea o stare de euforie și o energie pozitivă pe care oamenii să le transforme în dans. Vreau ca, atunci când omul se uită la mine și mă vede dansând, să-și spună: „Dacă ăsta, la cât de caraghios arată, poate face toate chestiile astea pe scenă, pot și eu, care oricum nu sunt atât de urât ca el”, înțelegi ce vreau să spun? Noi asta vrem să oferim. Și tot de același tratament o să aveți și voi parte în noaptea asta, nici o grijă...

■ Manuela Boatcă

Ce am cules despre The Prodigy

Pentru fani, nimic nou. În fond, e vorba de un fenomen rar pe Glob. Un grup ca The Prodigy revine într-o țară care n-are practic piață muzicală. E clar că meritul este al celor care pe 25 noiembrie 1995 au fost la Polivalentă. Meritul este și al lui George Petre (Ideas Inc.), acest îndrăgostit de scena britanică, mai cu seamă de cea a muzicii de dans. Trebuie să recunoaștem că România a avut mână bună pentru The Prodigy. După ce au fost aici, s-au umplut de premii, discuri de aur și platină, au susținut turnee mari, au ieșit definitiv din „underground” și au pătruns în „mainstream”. La începutul acestei luni, melodia „Firestarter” împlinește 33 de săptămâni în „Billboard”. Fiind singura țară europeană vizitată în această perioadă premergătoare lansării albumului „The Fat Of The Land”, avem de ce să ne mândrim!

Dintre materialele primite de la organizatori, precum și cele proprii, ne-am gândit că e bine să aveți cât mai multe informații.

The Guinness Who's Who Of Rap Dance & Techno (1994)

scrie despre grup că reprezintă vârful de lance al scenei „hard dance”, printre puținele trupe care prin creativitate nu s-a topit în anonimul care bântuie în general acest gen. Stabiliți în Essex, componenții sunt MC Maxim Reality, dansatorii Keith Flint și Leeroy Thornhill și creierul Liam Howlett. Acesta din urmă a fost dansator de break și DJ la Cut To Kill. Liam compune și dirijează stilul trupei. Debutul înregistrat s-a făcut cu un E.P., „What Evil Lurks”, care a atras atenția asupra unui hip-hop accelerat cu celebrul „breakbeat” la bază. Toți componenții sunt fani ai rap-ului. „Charly” a ajuns pe locul

„Experience” a stat 25 de săptămâni în TOP 40. Publicul de rave le-a rămas devotat și astfel vânzările au propulsat și alte piese în top. „Wind It Up” era pe 11 în martie 1993. Liam consideră prea facilă reușita în fața unui public de rave tot mai excitat de „Ecstasy”. N-a vrut să se repete la infinit, așa că s-a pus pe ascultat Nirvana, Smashing Pumpkins, Red Hot Chili Peppers, Biohazard și Rage Against The Machine (care l-a uimit prin energia puternică degajată în concerte). Noile influențe n-au întârziat. ▼ Distanța dintre „One Love” și dublul „Music For...” a fost de 12 luni. Au apărut beat-uri sincopate, un bas în forță, zgomote de mașini etc. Albumul ieșit în iulie 1994 s-a dus direct pe Number One și a devenit de aur într-o săptămână. A fost apoi nominalizat pentru Mercury Music Prize. Un alt single editat de pe L.P. a fost „Voodoo People” care conținea și un mix realizat de Dust Brothers (azi The Chemical Brothers) urmat de „Poison”, un hip-hop mai lent și instrumental. Acesta a fost cel de-al nouălea single de TOP 15 consecutiv. ▼ A urmat prezența pe scena Festivalului Glastonbury unde show-ul prezentat l-a uimit pe toți. Schimbarea de imagine a componenților a șocat. Turneele s-au înmulțit: Islanda, Japonia, Australia, Macedonia, America. ▼ În martie 1996, „Firestarter” intra pe primul loc în topul britanic, unde a rămas trei ediții. Aici găsim un sub-bas continuu, efecte de chitară, voci de origine punk. Poate cel mai zgomotos produs al trupei. Unii ziaristi au reacționat cerând interzicerea discului, iar apariția la emisiunea televizată „Top Of The Pops” s-a lăsat cu un număr record de proteste împotriva lui Keith Flint. ▼ În vara trecută concertele s-au ținut laț. Au fost peste 70! Pe scenă au fost ajutați și de chitaristul Giz Butt. ▼ În noiembrie 1996 a apărut „Breathe”, al doilea NUMBER ONE din cariera trupei. Discul de platină obținut în U.K. pentru cele 600.000 de exemplare vândute n-a întârziat. În peste 20 de țări melodia figura în TOP 20 (în 8 a ajuns în frunte). În lume a depășit 1,5 milioane de exemplare vândute. ▼ Pe noul album vor figura atât Breathe cât și Firestarter. Se știe că există și o colaborare cu Crispian Mills de la Kula Shaker, că de astă dată textul unei piese, Diesel Power, este semnat de „nebulul” Kool Keith (alias Doctor Octogon).

New Musical Express

(11 ianuarie 1997) ne informează că Madonna, mare fan al „teroriștilor techno”, vrea să obțină un contract pentru casa ei Maverick. Acest lucru făcea posibilă o promoție mult mai bună în S.U.A., iar cei de la XL erau încântați de perspective. Efectul contractului s-a văzut imediat. „Firestarter” a ajuns pe 11 în „Billboard”.

Melody Maker

(4 ianuarie 1997). La „Band Of The Year” (top al cititorilor) The Prodigy ocupă locul 8. La „Best Live Act” locul 4, Keith Flint a fost desemnat pe locul 9 la „Man Of The Year”, iar video-clipul „Firestarter” a fost declarat „cel mai bun al anului 1996”!

Faptul că „Newsweek” a scris despre The Prodigy spune foarte mult despre „noua invazie britanică” a Statelor Unite. ▼ Liam a refuzat oferta celor de la U2 de a merge cu ei în turneele americane. Paradoxal U2 și David Bowie devin tot mai... „electronici”, în

timp ce The Prodigy tinde spre rock! Liam a mai afirmat că dacă

Madonna îi va cere să facă un remix și pentru ea, o va re-fuza chiar dacă acum e „sefa” lui. (opinie exprimată în NME din 22 martie 1997)

Material de la Casa de Discuri XL

Precizări utile. „What Evil Lurks” a apărut numai pe vinil în februarie 1991 și s-a vândut în 7000 de exemplare. „Charly” i-a scos pe cei patru de pe scena rave underground. S-a difuzat mult la cluburi și petreceri înainte de lansare. A fost cea mai importantă apariție culturală britanică de la punk rock încoace, susținea unii ziaristi. Alți cronicari îi taxau pe The Prodigy tocmai din cauza succesului comercial. Albumul

ASA ARATAU EI CAND ERAU MICI

S-au născut pe 18.04: Clarence Brown (1924), Ken Colyer (1928), Lenny Baker (de la Sha Na Na, 1936), Glen D. Hardin (de la The Crickets, 1939), Mike Vickers (Manfred Mann, 1941), Tony Reeves (a cântat cu John Mayall și Colosseum, 1943), John Kane (1946, a fost la New World), Skip Spence (a fost la Jefferson Airplane și la Moby Grape, 1946), Andy Kyriacou (Modern Romance, 1958), Les Pattison (Echo

care i-a adus această bucurie a fost cel care conținea melodia „I Knew You Were Waiting (For Me)” cântată în duet cu George Michael și compusă împreună cu Simon Climie.

● Pe 19 aprilie Nicu, Covaci împlinesc 50 de ani. Să ne trăiască încă o dată pe atâ!

1967 — Sandie Shaw a câștigat Premiul Eurovizionii la Viena cu melodia „Puppet On A String” (compusă de

Din arhiva V.P.R. aprilie

And The Bunnymen, 1958), Shirley Holiman (Pepsi & Shirley, 1962), Mark „Bezz” Berry (Happy Mondays, 1964), Mike Sweda (Bulletboys), Kelly Hansen (Hurricane).

1981 — Chris Squire (basist și membru fondator) și Alan White (tobe) părăsesc grupul YES cu intenția declarată de a forma un super-grup cu Jimmy Page și Robert Plant. Proiectul n-a trecut niciodată de faza unor repetiții.

1985 — Primul album pop provenit din Occident a apărut în Republica Populară Chineză. Aparține grupului WHAM!

1987 — Aretha Franklin a ajuns în sfârșit în fruntea topului britanic la 20 de ani de la debutul ei în acest clasament (piesa din 1967 era „Respect”). Discul single

britanicii Bill Martin și Phil Coulter). Din acel moment, ofertele pentru turnee au sosit din toate colțurile lumii.

● În luna aprilie, în clasamentul american conduceau Frank & Nancy Sinatra cu „Somethin' Stupid”, iar la albume The Monkees cu „More Of The Monkees”. La britanici, tot duetul Sinatra era în frunte, în timp ce la L.P.-uri se vindea cel mai bine „soundtrack”-ul filmului „The Sound Of Music”.

1977 — The Damned, primul grup punk britanic care concerta în aprilie la New York.

● S-a deschis Studio 54 la New York, discotecă devenită celebră în scurtă vreme.

● În topul american la albume, în frunte se afla The Eagles cu „Hotel California”, în timp ce, în New Musical Express, ABBA cu „Arrival” își începeau o ședere de șase săptămâni.

TOP V.P.R. 1996 comentarii

(continuare din numărul 3)

V-am rămas datori cu ultimele două categorii care priveau conținutul revistei. Pe cine ai dori să vezi mai des în V.P.R.? Mare diversitate de răspunsuri. Unii vor mai mult brit-pop, alții pop-rock autohton, unii-l cer pe Florin Pittiș, alții pe Mădălina Manole, Timpuri Noi, I. G. Pascu, Loredana Groza, Holograf, Iris. Se solicită mai mult spațiu pentru muzica anilor '80, pentru pop-rock-ul francez și german. Multe nume indicate de corespondenți au apărut în revistă de-a lungul anilor. Ba chiar și recent cu portrete, boxe sau cronici de disc.

Ce n-ar dori cititorii să găsească în paginile revistei? Cineva s-a referit la RECLAME! Păi așa să fie. Dacă ne suportă cheltuielile de 7-8 milioane, renunțăm la orice reclamă. Dacă am avea, cum am mai spus-o, peste 3000 de abonați, atunci reclama ar fi inutilă. Și apoi să precizăm că nu există VREO REVISTĂ muzicală în lume fără 30-60% din spațiu ocupat de reclamă! Marius Dragomir nu este prea dorit de corespondenți, tot așa și Adrian Enache, Gabriel Dorobanțu ș.a. Unii nu vor articole despre thrash, death sau black-metal. Lista posturilor de radio Coca-Cola Planet Live! a fost obligatorie cât timp Coca-Cola achita publicitatea. Dacă se va semna un nou contract, atunci lista va reveni. Nu uitați că astfel V.P.R. este menționat la 36 de posturi din țară! Încă un aspect interesant de reținut: Mădălina Manole apare cu punctaje egale la ambele categorii! Unii o vor mai des, iar alții deloc. Acum găsiți voi soluția ideală!

Revenim la primele trei categorii publicate în nr. 3 pentru a completa ierarhiile.

I. ARTISTUL ANULUI. 4. Loredana Groza, 5. Nicu Alifantis, 6. Ioan Gyuri Pascu, 7. Alexandru Andrieș, 8. Laurențiu Cazan, Elena Cârstea, 9. Paul Ciuci (Compact), 10. Class și Șuie Paparude. Au mai primit voturi: Cargo, Marius Dragomir, Dan Bittman, Cristi Minculescu, Compact, Chin, Adrian Berinde, Laura Stoica, Cătălin Crișan, Timpuri Noi, Sarmalele Reci, Voltaj '88.

II. MELODIA ANULUI. 4. Eu cu cine votez — I. G. Pascu, 5. Party In Transilvania — Marius Dragomir, 6. Destine — Monica Anghel, 7. O fată singură-n noapte — Loredana Groza, 8. Somn bizar — Iris, 9. Șansa e de partea mea — Luminița Anghel, 10. Cum să nu plângi — Gabriel Cotabiță.

Această categorie ne-a creat probleme pentru că nu toată lumea a reținut titluri exacte, majoritatea a „mers” spre piese publicate pe albume

(casetă sau CD) neglijând multe melodii radiodifuzate sau prezentate pe canale de televiziune. Probabil că formula nominalizărilor va fi mai eficientă la editia următoare.

III. ALBUMUL ANULUI. 4. Nichta — Nicu Alifantis, 5. Say Something — Laurențiu Cazan, 6. Aurolac — Sarmalele Reci, 7. Party In Transilvania — Marius Dragomir, 8. Obsesii — Voltaj '88, Sensul vieții — Stepan Project, 9. Negru de fum — Adrian Berinde, 10. Cinci anotimpuri — Elena Cârstea și Good Morning Mr. Blues — Weinberger Blues Machine.

Punctaj apropiat de primele 10 clasate au primit: Acasă — Alexandru Andrieș, Caseta pentru minte, inimă, gură — I. G. Pascu, Romantă între două trenuri — Vasile Șeicar, Nu te părăsesc iubire — Mirabela Dauer, Răspuns — Class, Chef în Grozăvești — Mircea Rusu Band.

Ar fi bine ca data viitoare să avem și o ierarhie stabilită de VÂNZĂRI! Este evident că numărul cumpărătorilor de casete a scăzut simțitor, iar deținătorii de CD-player-uri nu reprezintă încă o categorie semnificativă pentru piața românească. Trebuie să subliniem că producția anului 1996 a fost net superioară (ca număr de titluri, ca diversitate și chiar calitativ) anului 1995!

Putem spune că V.P.R. este singura publicație din țară care a făcut loc cronicilor de disc, ajutând astfel la promovarea producției interne. În rubrica din „ZIUA” am anunțat toate aparițiile discografice. Firește că o cronică poartă amprenta subiectivă a autorului. De multe ori opiniile au aparținut chiar cititorilor. Cu atât mai mare ne-a fost mirarea când am citit în „Spectacolul muzicii”

(supliment al ziarului AZI) un pasaj dintr-un articol semnat de „patriarhul muzicii ușoare românești”, O. Ursulescu: „O publicație muzicală mai elitistă — în care sunt slăvite îndeosebi produsele care nu se vând, pe care nu le vrea nimeni, dar care plac redactorilor și colaboratorilor — acordă casetei Marinei Florea doar nota 7”. Cronică acelei casete a apărut în ianuarie, comentariul lui O. U. în aprilie. Asta ca să vedeți cât de mult îl preocupă fenomenul. Produse care nu se vând? Să le luăm la întâmplare referindu-ne doar la 1996: Obsesii — Voltaj '88, Ceasul iubirii — Victor Socaci, Best Of — Dan Spătaru, Cantafabule — Phoenix, culegereea Unplugged Romania, Sensul vieții — Stepan Project, Nichta — Nicu Alifantis, Parodisic — ZOB, Viață de rocker — Conexiuni, Cîripituri — Pasărea Colibri, Destine — Monica Anghel, Say Something —

Laurențiu Cazan, Best Of — Margareta Păslaru, Lună plină — Iris, Nu vreau să te pierd — Adrian Romcescu, Dacă pleci — Cătălin Crișan și alte zeci de cronici ale unor apariții de care stimabilul nici n-a auzit. Oricum n-a scris. Dacă mai adăugăm și rubrica „Play” a lui Gabi Gomboș care prezintă casetele demo din rockul autohton avem tabloul global a ceea ce apare în România. Unde e elita?! În faptul că Ana Călin i-a dat „doar” nota 7 unei casete pe care „superspecialistul țării” o vede de 9?! Cu ce drept ne dă iar lecții un șuşanist fumat și plin de ifose pe care le suportăm de peste 25 de ani?! O ziaristă de numai 23 de ani n-are dreptul la opinie?! Recitind cronică din nr. 1/1997 am ajuns la o părere diferită de cea a colegei mele. Dar așa e și normal. Anormal e ca un prezentator de concursuri de frumusețe să-și bage condeiul veninos în treaba altora. Lui i-a fost jenă să dea numele revistei noastre când s-a referit la ea. Nouă nu, pentru că el scrie peste tot despre marile voci ale țării. Ca Otilia Romea sau Ramona Bădescu, de exemplu. Să fie permise. Și pentru că se apropie Sfintele Paști, noi vă propunem, dragi cititori, să ciocnim un o.u. roșu pentru toți cei care plimbă ursul pe aleile pop-rockului românesc.

CONCLUZII FINALE

1. Secțiunea străină s-a „bucurat” de o atenție mai scăzută decât cea autohtonă. Dispersia voturilor nu ne-a permis să alcătuim un clasament real. Pentru „Artistul anului” au obținut puncte semnificative numai Michael Jackson, The Fugees, Metallica și Spice Girls. În rest, omul și votul!

2. Apetitul pentru topuri de acest gen a scăzut considerabil. Numărul de scrisori (850) este alarmant, chiar dacă în comparație cu alte topuri de final de an stăm încă rezonabil. În mod corect ar fi trebuit să declarăm „invalide” rezultatele. Ar fi fost firesc să depășim cifra de 1000 de participanți. Probabil că în 1998 așa vom proceda.

3. Numărul mic al categoriilor din acest an a fost infim. Altădată aveam 15-20 la ambele secțiuni și cititorii participau. Schimbarea am făcut-o tot în urma sondajelor de anul trecut. Rămânem cu o singură întrebare către voi: are rost să pierdem atâtea ore calculând, dacă pe voi nu vă interesează o ierarhie a preferințelor voastre?

4. Le multumim celor care s-au străduit luând în serios acest joc și îi felicităm pe „campionii” anului 1996. Sperăm să găsim o soluție (un sponsor) pentru a-i premia într-un cadru pe cât posibil de festiv, în prezența celor care i-au votat.

■ Andrei Partoș

2M+ VOX POP ROCK PE 92,7 MHZ

● Ediția cu nr. 50 (28 martie) i-a găzduit pe colegii noștri Anca Lupeș, Vali Stoian de la C.M.M.C. cu informații despre Gala Tele 7 abc din 19 aprilie, cu date despre Concursul de Creație din Australia. Am avut și o primă convorbire

solista. Pregătește un show special pentru „Cerbul de Aur”. Un altul era anunțat pentru 13 aprilie la Sala Radio, unde invitații Monicăi urmau să fie Silvia Dumitrescu, Gabriel Cotabiță, Ioan Gyuri Pascu, Ștefan Bănică jr. ● Secțiunea băieți, cu Vlăduț și Bebe Fugaru alături de Mircea Tudoran, a dus discuția spre Sincron, soarta milionarului, a artistului, a industriei muzicale. Vlăduț a obținut un premiu special, fiind singurul copil de 10 ani treaz la 2,00 noaptea! Cele 2M (Monica și Mirela) s-au retras la final lăsând la microfoane doar (sur) „plusul” masculin. La concursul The Prodigy s-a înregistrat o cifră record de participare: 104 apeluri

telefonică cu Cornel Fugaru, cel care a obținut dreptul de a reprezenta țara la acest important concurs de la Antipol. ● Zoe Alecu și Grina Mardare (Sfinx Experience) au debutat la emisiunea noastră. Au vorbit despre Olanda, concursuri, viața de mame și artiste, proiecte discografice. Nu-i exclus ca Zoe să reia unele piese folk din trecut pentru un album solistic.

● Berti Barbera ne-a anunțat în premieră că a părăsit grupul Voltaj '88. Cu Manuel Savu la telefon am lămurit cauzele despărțirii celor doi care au colaborat șase ani. Berti va urma o carieră solistică și probabil că va lucra împreună cu Florin Ochescu la Blue's Convention. Într-o vreme, la ProTV și apoi la Tele 7 abc (Cutia muzicală) a fost prezentat și noul solist al celor de la Voltaj '88. ● Albumele nopții au fost: „Pop” — U2, „Nine Lives” — Aerosmith și „Still Waters” — Bee Gees. ● Pe 4 aprilie, i-am avut musafiri (tot debutanți la noi) pe Mirela Fugaru, Cornel Fugaru, Vlăduț Fugaru și Mircea Tudoran (fost coleg la Sincron cu Bebe Fugaru și actual lider de grup în Germania). A revenit în micuț studio Monica Anghel. Am aflat cum s-au dat notele în Australia, ce considerații au avut jurații de acolo, ce festivaluri vizează

telefonice între 22,30 — 3,00! ● Pe 11.04, ne-au vizitat Alina Sorescu (10 ani), Eugen Mihăescu, The We (lansare de casetă pe 14.04) și Teo Peter (telefonic, proaspăt scos din spital, pentru a-și aniversa ziua de naștere). Au fost 93 de telefoane pentru concursurile nopții.

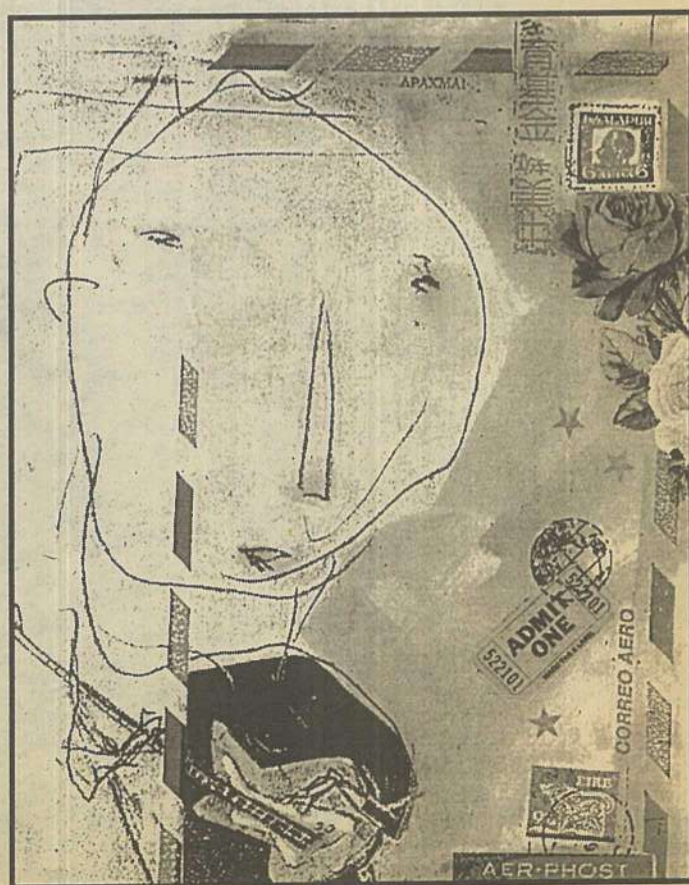
■ Andrei Partoș

Pagini din istoria bluesului:

John Lee „Sonny Boy” Williamson este muzicianul care a clădit un fel de pod cu dublă ramificație, ca un Y. Unul dintre capetele scurte provine din zona bluesului rural din Sud, celălalt cap este împlântat în bluesul urban specific anilor '30. Rezultatul, „împletitura” s-a numit bluesul modern „de la Chicago”, de după război. John Lee Williamson a conjugat în înregistrările sale noutatea și tradiția, distracția și valoarea, rotunjind un sound unitar, strălucitor, divers și profund în egală măsură.

S-a născut la 30 martie 1914, în orașelul Jackson, comitatul Madison, Tennessee. Părinții — Ray și Nancy — nu i-au interzis să cânte, când micul John Lee a descoperit și a învățat singur cum se obțin armonii la harmonică. În anii depresiunii, ca și alți oameni, muzicanți sau nu, pleacă de acasă în speranța că va găsi de muncă și bani în altă parte. El cântă alături de prietenii săi, John Estes și Yank Rachell, unul la chitară, celălalt la mandolină, prin localitățile de țară, prin cărciumi sau săli de dans, oriunde erau primiți și puteau obține ceva de mâncare sau câțiva cenți. Pe la începutul anilor '30, era în Memphis, alături de pianistul Sunnyland Slim, cântându-și bluesul în localurile de noapte, pe străzi cu jug-band-uri, sau în bordelurile de lux. În 1934, ajunge la Chicago, renumit

majoritatea bluesmenilor, fiind legat prin contracte de cluburile locale. Doar de două sau trei ori merge în turnee; în rest, se impune încet și evident ca lider al mișcării muzicale, maestrul necontestat și mentor al noulor veniților, idolul publicului și sprijinitorul celor aflați la strâmtoare.

Impresii poetice asupra muzicii rock

Chiar și atunci când făceam muzică cred că încercam să fac poezie. Cu toate că, orientându-mă, după armată, înspre muzică, am întrerupt toate legăturile cu poezia, subteran cumva îi mai simțeam influența. Am descoperit de curând poezii scrise în urmă cu cel puțin 13 ani, în adolescență (între timp nu am mai scris), și fiindcă au

reușit să mă emoționeze încă, le-am „remixat” și le-am adunat într-un volum pe care l-am numit „Manufactură de gesturi”.
Hotărât să dedic mult timp de acum încolo scrisului,

IONUȚ CALOTĂ

Soarele se visează traversând strada îngrozit canalul deschis sângerează sus, la mansardă, pianistului i s-a încurcat un fluture între degete metroul îi curge pe sub picioare râu subteran apocaliptic vai îmi crapă degetele de atâta adevăr soarele spune asta a intrat cu autostrada în pom.

Rugina mi se scurge singură de pe degete îmbrăcat în armură desenez pe inima roasă a caldarâmului ciudate umbre Mă izbesc de tramvaie se răstoarnă în mine un cilindru asurzitor de verde pe pământ cad frunze parcă ar fi din nou pentru prima oară toamnă.

Stau față-n față cu această zi abia tăcând în așteptare mă sprijin cu privirea de marginile zilei soarele îmi măsoară trupul un zid alb crește prin umerii mei arși.

intenționez să mă retrag din muzică ca instrumentist. Am însă în proiect găsirea unor tineri, împreună cu care să formez un grup de muzică acustică și oarecum experimentală, la care să particip doar cu experiența și cu textele. De asemenea, mi-aș dori să realizez câteva texte pentru piese muzicale de diverse genuri și, din când în când, să scriu articole despre lumea muzicală.

Referitor la importanța textului în muzică, am remarcat că rar ajunge hit o piesă românească al cărei text nu „spune” nimic, și aproape niciodată o piesă cu text într-o limbă străină. Pe această temă, am avut discuții și cu foștii colegi, în special la „Floare Albastră”. Și am crezut tot timpul că alta ar fi fost situația având texte la valoarea muzicii.

E păcat că totuși e așa o neglijare reciprocă între arte. Poezia are, pe lângă muzica

rock de exemplu, o mult mai lungă experiență, e mult mai atentă la ce se întâmplă în jurul ei și cam totdeauna a fost stindardul ideilor experimentale, novatoare, astăzi mesajul ei ajungând într-o fază de descătușare, de violentare a tuturor limitelor limbajului. O formație care se pare că a intuit cu succes acest lucru este „Sarmalele Reci”, care a profitat de textele unei apreciat poet al actualei generații.

Dar părerea mea este că nu numai în grădina poeziei trebuie să privească creatorii noștri de rock sau pop (deși e ruda cea mai apropiată), ci și înspre proză, pictură, cinema, teatru sau alte domenii artistice și chiar înspre muzica cultă. Privită din alte direcții, muzica, fiind mult mai accesibilă (radio, tv etc.), este arta cu cea mai mare influență asupra celorlalte.

Ionuț Calotă

ANCHETA!

Cu reflectoare orbitoare, cu microfoane ascunse, agente infiltrate, cu tot arsenalul, iată cum apare această rubrică 9 să vă răscolească (conștiințele). Din prima am vrut să încep cu această temă care inconștient m-a măcinat de la prima trupă în care am zdrăngănit. Și ca să fie perfect, l-am atacat pe cel care mi-a devenit idol, după primele două albume semnate „Celelalte Cuvinte”, Marcel Breazu. Să vedem așadar ce am aflat de bine și de rău, în sprijinul sau împotriva variantelor de a folosi în piesele de rock sau pop textul în engleză sau în română. Am notat de partea limbii engleze cum că e mult mai ușor să faci un text în această limbă, deoarece e mai muzicală, se pot concentra

Text în română sau în engleză!?

ideile în silabe mai puține, are o gramatică mai simplă, mai lejeră, nu sunt așa multe probleme de accent ca în limba română. De altfel, mi-a mărturisit că nu are nimic împotriva trupelor care folosesc texte în engleză, dacă acestea sunt de un bun nivel literar. Chiar și ei au făcut un experiment scoțând la un moment dat pe piață variantele la două piese de pe discul „Se lasă rău” cu text în engleză. Dar să vedem care sunt motivele pentru care e reprezentantul unui grup care a folosit numai limba română pe materialul discografic scos de ei, el declarând destul de franc că sunt o „trupă românească pentru români”. Am notat astfel în contul limbii române cum că procentual cei care înțeleg limba engleză sunt destul de puțini ca să compenseze motivele arătate mai sus, apoi sunt problemele de dicție ale soliștilor noștri și necesitatea unei autocenzurii când autorul textului nu cunoaște foarte bine limba literară engleză. Destule argumente pro și contra, dar am impresia că și voi aveți câte ceva de spus, așa că ar fi cazul să lăsați orice altă temă (teamă) deoparte (chimie, matematică), să puneți într-un plic toate părerile voastre și să mi le trimiteți urgent. E voie să propuneți și alte teme din problemele muzicii noastre rock și pop. Pe curând!

Ionuț Calotă

P.S. Ce ziceți de un concurs cu alternative la textele unor piese românești cunoscute?

JOHN LEE „SONNY BOY” WILLIAMSON

Calitățile sale umane îl fac foarte iubit. (Care „mână-spartă” nu e înconjurat de „admiratori”?). Ospitalier, glumeț, darnic, incapabil de invidie sau ranchiună, John Lee Williamson a căpătat foarte firesc supranumele de Sonny Boy! Zadarnic și-a însușit Rice Miller acest nume, ba chiar a și rămas în istoria bluesului ca Sonny Boy nr. 2! John Lee Williamson a avut în primul rând această structură sufletească, apoi talentul artistic pe care și-a clădit faima... În fine, John Lee a trăit fericirea de a fi căsătorit cu o femeie care semăna cu el, ca fel de a fi și de a privi viața. Lacey Belle era din același oraș, Jackson, iar dragostea dintre cei doi a semănat cu una dintre poveștile hollywoodiene, începută în copilărie, continuată prin căsătorie și sfârșită... nu cu happy-end, ci cu păstrarea iubirii până la moartea fiecăruia dintre cei doi, chiar dacă unul a murit pe nedrept și tânăr!

Remarcat de producătorul Lester Melrose, omul forte al casei de discuri Bluebird, John Lee Williamson imprimă primele sale piese la 5 mai 1937. Între titluri găsim două care vor face carieră, fiind incluse în repertoriul nenumăraților cântăreți de blues, apoi rock, apoi alt gen la modă lipsit de inspirație. **Good Morning Little Schoolgirl** este probabil cel mai celebru titlu, o piesă pe care însuși John Lee

Williamson o cânta la fiecare urcare pe scenă. Apoi **Sugar Mama Blues**, o compoziție care aduce oarecum cu una semnata de Tampa Red, în 1934. Și, în fine, un cântec dedicat iubitei (dar parcă și casei de discuri!) **Bluebird Blues**. Ca orice îndrăgostit romantic aflat departe de iubita lui, John Lee invocă și evocă în cântec o pasăre albastră care să ducă o scrisoare lui Miss Lacey Belle, în Jackson, Tennessee, pe strada Shannon, și să-i spună oful... Ce of va fi scos Lacey Belle în momentul când discul ștanțat la Chicago s-a învârtit pe platanul gramofonului, în mijlocul familiei adunate în living-room, nu se știe!

În 1937, imprimă alt standard — **Early In The Morning**, prelucrat după o temă populară răspândită în Sud. Toate aceste prime înregistrări păstrează o aromă rurală. John Lee era un fel de băiat de țară, cu voce mormăită și vorbă greoaie, încă neadaptat la oraș. Avea proprie o anumită frazare pe harmonică, de o expresivitate densă, ca o miere scursă lent dintr-un fagure. Stilul lui Williamson evoluează pe măsură ce se implică în viața muzicală.

El reușește să schimbe raportul de forțe din cadrul combourilor care cântau blues conform unei scheme sclerozate. Nu doar că John Lee și-a câștigat preeminența ca solist vocal și — cu harmonică — instrumentist principal, ci a câștigat prietenia celorlalți membri ai formației, care

izbuteau astfel să facă mai mult decât „acompaniament”! Pe discurile lui John Lee Williamson fiecare instrumentist ieșea în evidență cu solouri bine timbrate și motivate, astfel că dacă n-ar fi vocea, discul ar putea fi semnat de oricare component al grupului! De altfel, solistul nu s-a lăcomit să-și înregistreze doar propriile compoziții. El a imprimat și câteva piese ale prietenului Yank Rachell — **Hobo Blues** sau **Peach Tree Blues**, ambele în 1941 — și ale lui Big Joe Williams, între care cea mai cunoscută e **Baby, Please Don't Go**, pe care cei doi au pus-o pe disc la 1 decembrie 1941. Colaborarea cu Big Joe Williams va fi una dintre cele mai fructuoase ale bluesului până la acea dată, iar rezultatele au fost editate pe un disc comun și reeditate pe un CD la compania RCA.

Dar contribuția lui John Lee Williamson la dezvoltarea bluesului nu s-a rezumat la scena propriu-zisă, cu promovările debutanților (între alții, J.L.W. a fost un eficient împingător pentru Muddy Waters), sau la regândirea partiturii fiecărui instrument. El a lăsat și câteva compoziții care aduceau teme noi în blues, deschizând porți pentru alți bluesmeni. Pe o temă de Curtis Jones, Williamson dezvoltă cântecul **Decoration Day**, o reflectare în viața negrilor a zilei de 4 iulie, zi deloc

sărbătorească pentru mulți oameni de culoare. La 17 mai 1940, John Lee Williamson imprimă **My Little Machine Blues**, cântecul de jale al unui tip afectat de blenoragie sau impotență, o găselniță cu efect contagios, microbul fiind preluat de Jimmy Rogers, Eddie Taylor, Muddy Waters, Drifting Slim, Lightning Hopkins și chiar Frank Zappa în piesa lui **Why Does It Hurt When I Pee?!** Tot în domeniul erotic — explorat și exploatat de bluesmeni, ca și de alți muzicieni — Williamson a lăsat o dovadă a infidelității conjugale, imprimând **Mattie Mae Blues**, un cântec despre nuri, farmecele și senzualitatea unei muze de cartier, prin patul căreia vor trece mai mulți chitariști, cu sau fără scandal acasă...

Capodoperele lui John Lee „Sonny Boy” Williamson nu vor fi asemenea cântece ușurele, ci două compoziții grave, amare, deprimante. **I Been Dealing With The Devil**, înregistrat în mai 1940, este un torent de ape turburi, pe care joacă spuma unei nereținute tensiuni creative, generată de acuzația — frecvent lipită la muzica negrilor — că bluesul e vândut diavolului, și aducător/purtător de rele... **My Black Name Blues**, imprimat la 11 decembrie 1941, este poate cel mai dureros răspuns la problemele negrilor americani. Cântărețul nu contestă ordinea socială, nu îndeamnă la revoltă,

și se mărturisește mamei sale — pe care nici n-o acuză că l-a făcut negru, nici că nu l-a iubit — ci doar că a pierdut timpul aducând pe lume un copil...

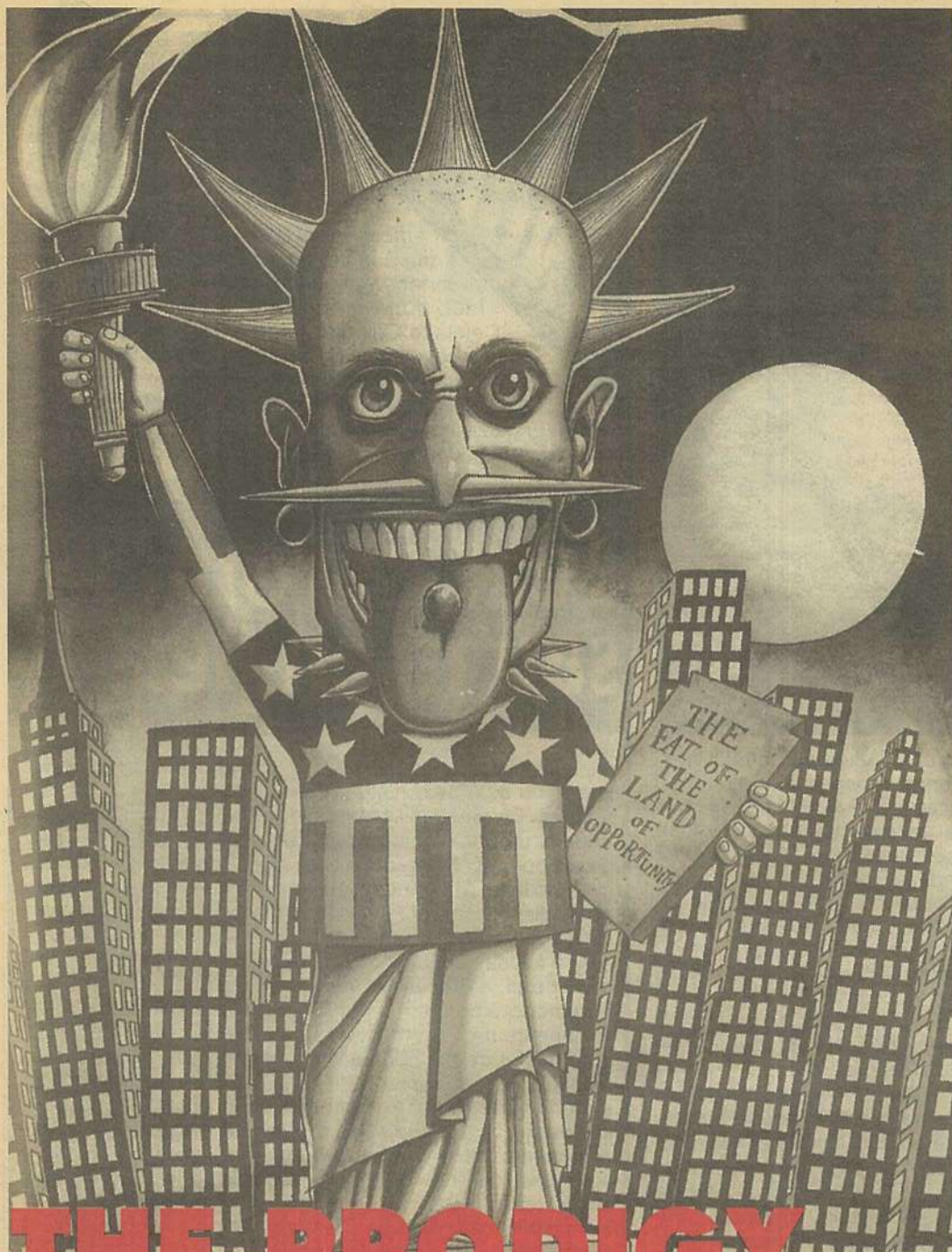
După ce soundul nou al bluesului se impune, electrificat, tăios și excitant, John Lee „Sonny Boy” Williamson se vede adus pe merit în prim-planul show-biz-ului eferescent din Chicago, iar faima sa trezește invidie, chiar ură. Incapabil să facă altceva decât bine (se spune că la el venea orice tip lipsit de bani și cerea ceva de băut sau de mâncat; și Sonny Boy doar spunea casierului clubului să treacă în contul său o bere sau o friptură pentru cel care cerea; iar când se făcea totalul, de multe ori Sonny Boy n-avea de primit nimic din partea casei!), John Lee „Sonny Boy” Williamson este asasinat în noaptea de 1 iunie 1948, pe când se întorcea de la clubul Plantation, unde cântase cu Muddy Waters. Necunoscuții l-au lovit în cap cu leviere de mașină, l-au jefuit și l-au aruncat

într-un gang din apropierea casei. A avut putere să se târască până la ușa din spate, unde l-a găsit dimineața Lacey Belle, încă rugându-se: „Doamne, ai milă de mine!”

Este înmormântat în cimitirul din orașul natal. Deasupra mormântului a fost văzută, zburând în rotocoale maiestruoase, zile în șir, o pasăre cu penaj albăstriu!

M.V. Pop

THE PRODIGY

ÎN MUSIK EXPRESS SOUNDS - iulie 1996

(urmăre din pag. 1)

Liam Howlett care nu pătrunde în Top 20.

Rep.: Ce vă supără cel mai mult la ceilalți?

Maxim: La Keith mă deranjează că întârzie...și asta de șase ani întruna.

Leeroy: Are dreptate în privința lui Keith, deși uneori poate fi punctual ca un deșteptător: în fiecare dimineață la ora 6 începe să mișune prin casă.

Keith: De fapt, nu mă deranjează nimic la colegii mei.

Pentru cei patru britanici, succesul a venit uimitor de repede. La cinci luni după „What Evil Lurks”, al doilea single, „Charly”, intră prompt în Top 3 britanic, fiind urmat în interval de 18 luni de alte cinci hit-uri. La un moment dat, Liam a avut o revelație: „Am realizat că muzica pe care o compusem până atunci avea o structură-șablon. Așa că am început să

fac mici modificări: într-un loc am schimbat mixajul de reggae, în altul am făcut bătaia mai lentă, și deja aveam gata un nou hit. Între timp, fanii rave ne-au îndrăgit atât de mult, încât au început să cumpere orice din disc pe care scria „Prodigy”, fără să le pese ce valoare are, de fapt. Povestea devenise penibilă, iar eu mă simțeam ca un clown netaalentat.”

În concluzie, s-a lăsat purtat de un alt val de inspirație, materializat prin albumul „Music For The Jilted Generation” (1994), pe care noul este chitara, instrument ignorat cu desăvârșire în techno și structura melodică, ce reunește breakbeat cu punk.

Recunoașterea valorii discului a fost pecetluită de premiul Mercury, acordat de experții pop britanici „celui mai important LP al anului.” Astfel, The Prodigy au fost trecuți, dintr-o dată, în rândul formațiilor

rock'n'roll, fapt la care nu s-ar fi așteptat nimeni.

Braintree este o suburbie tristă și cenușie a Londrei. Pe una dintre străzi, cu nimic diferită de celelalte, se află casa tristă și cenușie a lui Liam Howlett. Ușa de la intrare se deschide într-un coridor decorat ca un templu aztec, la capătul căruia luminează figura unei zeități a Soarelui. Sufrageria este dominată de un uriaș șobolan gonflabil, iar încăperea în care este amenajat studioul adăpostește doi extraterestri verzi, din cauciu.

Pentru că Liam meșterește singur la înregistrări, realizarea unei singure piese durează uneori două-trei săptămâni.

Poate tocmai minuțiozitatea cu care lucrează l-a condus pe muzician la acea rețetă simplă, dar genială: un strop techno, puțin Hip -Hop, puțin punk și multă frenezie.

Ce ne mai pregătește în acest an?

INTERNATIONAL

ASSOS

Pentru 17 sau 23 mai, ne putem pregăti pentru un concert cu Pasărea Colibri și Cargo. Dacă nu se va ajunge la o înțelegere, vom avea parte doar de una dintre cele două formații.

Pe 30 mai, va avea loc un concert cu grupul britanic ENVIRONMENTAL SCIENCE. Din datele furnizate de Weird Beats Management, aflăm că vom avea de-a face cu tineri îndrăzneți. Au remixat piesa „Poison” din repertoriul The Prodigy și „Heal” de la The Shamen. Propria creație, „I Am Not A Number

VIGREL

În jurul datei de 4 iulie, vom primi vizita celor de la HI-TECH care în ianuarie figurau în topurile revistei americane „Billboard” la „Hot Dance Breakouts”, cu maxi single-ul „24/7”.

Amănunte despre viitorii musafiri propuși publicului de ASSOS MUSIC veți găsi în V.P.R. și în rubrica din „Ziua”.

(I Am A Freestyle)”, a apărut pe un E.P. în 1996 și a cules cronici favorabile. De la apariție, grupul a susținut peste 30 de concerte în care au apărut și chitaristul Ade Stranik și vocalul Jo Farragher. „Bodybag”, noul lor

E.P., a ieșit pe 24 februarie la Brighton, la Skint Records. Vom avea un fusion de hip-hop, techno, drum&bass cu bătaie în forță asociat cu un show spectaculos și straniu.

Pe 15 iunie se pregătește un concert al unui grup românesc.

Ultimul dar pe '96 oferit de ASSOS MUSIC

MOBY

Un proiect despre care e bine să știți:

ASSOS RADIO ONE & ASSOS MUSIC

Este vorba despre un program unic în gen, specializat pe hip-hop, oferit de ASSOS INTERNATIONAL și realizat de IDEAS INC. București în colaborare cu PRO FM. Prezentarea săptămânală este asigurată de D.J. Sleek. Programul conține ultimele noutăți hip-hop din Brooklyn. Emisiunea durează 60 de minute.

ASSOS RADIO ONE poate deveni o sursă ideală pentru promovarea unui autentic curent hip-hop autohton. Posturile de radio din țară, care doresc să obțină caseta cu acest program „Deep Beats”, se pot adresa la IDEAS INC. (312.32.20; 312.09.10 și fax: 311.33.29).

Standard european la

VOX MARIS

no1 club

București
311.19.94, 311.09.82

UN Complex care conține un **SUPERMARKET** (cu program NON-STOP), **PIZZERIE, SNACK RESTAURANT, CAZINO** și **DISCOTECĂ** vă așteaptă!

Duminică, marți, miercuri, joi — intrarea liberă la discotecă.

Luni, discoteca e închisă.
Calea Victoriei 155 Bl. D 1.

Concursul Lee Cooper

Vrei o pereche de jeansi Lee Cooper? E simplu! Decupează sigla, răspunde la întrebări și...ai tăi sunt! Nu uita să ne trimiți măsurile tale!

1. Care a fost desemnat evenimentul anului 1996 în topul revistei Vox Pop Rock?
2. Ce trupe românești au cântat la festivalul Rockmania '95?
3. Cum se numește ultimul album al grupului Celelalte Cuvinte?

